

Ausekļa Limbažu teātris *Baltijas rampas* gaismā

Pagājušās nedēļas nogalē Ausekļa Limbažu teātris piedalījās starptautiskā teātru festivālā *Baltijas rampa*, kas 3 dienas norisinājās Birštonā Lietuvā. Festivālā Lietuvas, Igaunijas un Latvijas amaterteātri iepazīstināja skatītājus ar jaunākajiem un labākajiem iestudējumiem. *Ausekļieši* uz Lietuvu devās kā konkursa *Gada izrāde 2012* laureāti ar Anšlava Eglīša *Bezkaunīgajiem veiciem*.

Kopumā festivālā varēja noskatīties 9 visdažādākās izrādes. Programmu atklāja ļoti tradicionāla tautiska izrāde, kurā lietuvieši pavēstīja pazīstama režisora dzīvesstāstu no bērnu dienām līdz sirmam vecumam. To turpināja situāciju komēdijas, padomju laika dzīves ainīņas un pat klaunāde. Vairums festivāla dalībnieku bija vienisprātis - visinteresantākā bija festivāla vieta - Klaipēdas jauniešu

teātra (režisors Valentīns Masaļskis) - ārpusprogrammas uzstāšanās. Tā bija arī vissaprotamākā - izrādē *Kurpes* aktieri izmantoja tikai kustību, ķermeņa valodu un muzikālas skaņas. Tas daudzus iepriecināja, jo, lai gan teātra valodā ir universālas un saprotamas frāzes, tradicionālās izrādēs daudz tomēr tiek pateikts ar vārdiem, kuru nezināšana, skatoties izrādē svešvalodā, brīžiem bija jūtama, lai cik meistarīgi aktieri. Šķiet, tā arī pašiem teātriem bija vērtīga pieredze - secinājums, ka, spēlējot starptautiskas publikas priekšā, izrāde jāpārveido īsāka un koncentrētāka, atsakoties no tā, ko liela daļa nesaprāt.

- *Domāju, ka atbraucām mājās krietni bagātāki*, - teica Ausekļa Limbažu teātra režisore Inta Kalniņa. - *Ar izrādi Latviju šajā festivālā pārstāvējām pirmo reizi. Tas bija gan pagodinājums, gan balva par darbu aktieriem. Domāju, ka nospēlējām labi.* Režisore teic - festivāls bijis rosinošs.

Ausekļa Limbažu teātra kolektīvs priecīgs, apmierināts un gatavs mājupceļam pēc festivāla *Baltijas rampa* Birštonā

Baltijas rampa nav konkurss, kur izrādes tiek vērtētas, bet drīzāk pārskats par to, kas notiek un ir aktuāls Baltijas valstu amaterteātros attiecīgajā laikā. Kādas izrādes tiek iestudētas, ar kādām metodēm strādā. - *Arī teātra mode mainās, attīstās*, - sprieda I. Kalniņa. Protams, kā vienmēr - jomas profesionāļi arī uz šo festivālu bija atbraukuši *zagt* idejas. - *Festivāls piedāvāja daudz un dažādu iespēju. Īpašs gandarījums par pieredzējušākajiem aktieriem, kuri, piedaloties meistardarbnīcās, izmantoja iespēju apgūt jaunas metodes - spēlēt bez valodas un vārdiem.*

Interesanti bija iepazīt pašu Birštonu, kas kopš 1846. gada ir kūrortpilsēta. Tā gadu gaitā ne tikai saglabājusi šo statusu, bet arī būtību. Joprojām to par atpūtas vietu izvēlas tie, kuri grib uzlabot veselību ar ūdens un dūņu terapiju kādā no pilsētas sanatorijām. Vietējie stāsta - viesi pārsvarā ir cilvēki pensijas gados un ģimenes ar

bērniem, kuri vēlas baudīt mieru, klusumu un dabu. Arī teātra kolektīvam bija iespēja šo to no piedāvātā izbaudīt. Pelde baseinā gan gāja pie sirds, bet sāļo Birštonu minerālūdeni, kura garša bija ļoti īpatnēja, limbažnieki gandrīz vienbalsīgi atzina par nebaudāmu. Pilsētā ir aptuveni 3000 iedzīvotāju, uzrunātie par dzīvi nesūdzējās. Viņi teica, ka tik liels budžets uz iedzīvotāju kā Birštonā nav nevienā citā pašvaldībā Lietuvā. Acīmredzams, lai arī pilsētiņa šķiet ne lielāka par paprāvu ciemu, tā ir labiekārtota - tur ir viens no labākajiem Lietuvas kultūras centriem, arvien tiek ieguldīts dažādu ēku renovācijā, būvēts veloceliņš apkārt pilsētai, gar Nemunas krastu var pastaigāties pa bruģētu promenādi, parkā izmantot āra trenāžierus... Un tas vēl nav viss. Redzētais rada vēlmi uzslavēt lietuviešus par to, ka viņi apņēmīgi saglabājuši savu kūrortu.

Linda LAURINĀ